

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך | פרשת חיי שרה

גליון מס' 160 - התשפ"ד

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן

בדרך התפלה

יהודי מתפלל וה' שומע, הקולאת יקרא מופת!...!

ויצטר יצחק לה' לנכח אשתו פי עקרה היא ויעתר לו ד' ותהר רבקה אשתו (כה, כא)

המשגיח רבי אליהו לופיאן זצ"ל, שהיה דוע בקדשתו ובצדקותו, כהן כמשגיח בשיבת "כפר חסידים", אשר בתחלת הוסדה שכנה בזכרון יעקב.

באחד הימים הגיעו כמה אברכים מבוגרי הישיבה לזכרון יעקב, על מנת לטפל בגילד שגלקח למסיון, ובתוך כך הבחינו באדם מבגר שיושב שפוף על מקלו על ספסל בגנה צבורית ונראה חולני מאד.

פעבור רגע הם נזכרו - אותו אדם התגורר בעבר בשכנות לישיבה, ופעמים רבות נעזרו בו הבחורים. הוא לא היה חזק מאד בשמירת מצוות, וכמוכן לא יודע ספר. בכל זאת אהב מאד את בחורי הישיבה, והציע את עזרתו בכל ענין קטן כגדול. הבחורים, שהיו מרחקים מהוריהם ומביתם, נהנו ממנו לא אחת ולא שתים, וחשו כלפיו הכרת הטוב גדולה.

אחד האברכים נזכר כי הוא נותר חיב לו עשרים לירות. הוא מהר לגשת, להזכיר את שמו ולפרע את החוב. הם דרשו בשלומו והעלו זכרונות מן הימים הרחוקים יותר,

ובטרם נפרדו אמרו לו: "אנו נוסעים כעת לזכרון יעקב, נזכיר את שמך אצל רבי אל'ה לופיאן, שיתפלל עליך". אה שמע הישיש את שמו של רבי אל'ה, ומיד הזדקף במקומו ואמר: "רבי אל'ה! בזכותו אני חי!"

פרו האברכים את אזניהם, והלה ספר: "עוד כשהישיבה הייתה בזכרון יעקב, עברתי ארוע מחי שהותיר אותי משתק בכל גופי. רבי אל'ה לא שכח אותי ובאחד הימים טרח ובא לבקרני. לא יכולתי להניע איבר, אה

רבי אליהו לופיאן זצ"ל

לדבר יכלתי. פתחתי ואמרתי לו: 'הרב, ראה את המצב שלי. ובכל זאת – אולי נתן לעשות משהו כדי להציל אותי? אולי יעמדו לי זכיות עזרתי לישיבה ולבחורים?'" אמר לי רבי אל'ה: 'האם תוכל להוציא התחזקות מבנה ומבנה שלא יחללו שבת? אם כן, דומני שתוכל להלה על רגליה'.

"לא הססתי לרגע. מהרתי להתקשר לבני ולבתי והוצקתי אותם לבית החולים. העברתי להם את דבריו של רבי אל'ה, ושניהם הסכימו להתחייב שלא לחלל שבת."

"כששמע רבי אל'ה את דבריהם, אמר: 'בסדר גמור!' הוא החל למשש את ידי ואת רגלי ואמר לי: 'בעזרת

ה' אתה תלה!"

"לא חלה שבוע – ואני קמתי מן המטה והתחלתי להלה על רגלי!"

האברכים נפרדו מן הגון ושבנו לישיבה מלאי התפעלות. הספור עבר מפה לאזן, עד שהגיע אל רבי אל'ה. הוא לא הגיב מיד, אך בשיחה שמסר במוצאי שבת אמר:

"איני מבין מה עושים אנשים... כל דבר נהיה מופת... עומד יהודי ומתפלל לה', וה' שומע, וגם זה כבר נהיה מופת?! וכי זה נקרא מופת?!"

(אוחילה לק-ל)

בדרך הפרשה

בין יעקב לעשו

אומר ה"שם משמואל": 'עשו' לשון עשוי. הוא היה אדם גדול, עשוי. הוא היה הולך על דברים גדולים, בעלי חשיבות. אבל בדברים הקטנים, במצוות קלות שאדם דש בעקביו, הוא היה מזולזל, הן לא נחשבו בעיניו.

אך יעקב - "ידו אחזת בעקב עשו". כמה שעשו מזולזל ודש בעקביו - יעקב אוחז. יעקב ידע להחשיב את המעשים הפעוטים ככבול. הוא הקפיד מאד במצוות הפשוטות. "ויקרא שמו יעקב" - ה' קרא לו יעקב על שם אחיזה העקב, הדברים הקטנים והמזולזלים. זו היתה מעלתו הגדולה של יעקב, עד שנקרא על שמה. יעקב אבינו אינו מותר על 'פכים קטנים', הוא קנה את עולמו בגלל המעשים הקטנים הללו. אסור לזלזל בשום דבר. מן המעשים הקטנים באים אל המעשים הגדולים.

אבא להיות משמשו אלא בבגדי מלכות" (בראשית רבה סח, טז).

ועם כל ההדור שלו בכבוד אב, הוא התדרדר לתהומות השפלות, עד שהעז להביא לאביו בשר כלב כמטעמים, וכמו שהביא התרגום יונתן על הפסוק: "ועש גם הוא מטעמים ויבא לאביו".

ומתהום אל תהום שפלה יותר. עשו שכבד את אביו כל כה, סופו שפעל להמית את יצחק. וכי יש לה שפל ושפלות גדולים מזה!?

אמר עשו: "יקרבו ימי אבל אבי" - הוא פעל לקרב את ימי אבל אביו. מה עשה? הלה אל ישמעאל ופתהו שיהרג את יצחק, ואז עשו יהרג את יעקב, ולאחר מכן הוא יהרג את ישמעאל בהיותו גואל הדם. והרוח הגדול - כל ירשתם של אברהם ויצחק תעבר לעשו. את המצוה היחידה שהיתה לו ואשר היתה יכולה להכניסו לגן עדן - הוא אבד בידיים והתרחק עד לקצה האחר שלה.

קנה את עולמו בשעה אחת

היה נער חרדי בשוואה ששעה באחד המחנות. יום אחד הכניסוהו הנאצים לחדר, הורו לו לפשט את בגדיו ולהכנס למקלחת. הוא ראה בקיר פתח קטן. רגע לפני שהסיר את בגדיו, הוא החליט להסתכן

לעמת זאת, עשו אבד את עולמו בגלל קלות דעת של רגע. וכשהוא ירד - ירד עד עפר. היתה לו מצוה אחת שהיה מהדר בה מאד - כבוד אב. עד כדי כך שרבו שמעון בן גמליאל מעיד על עצמו שכל ימיו היה משמש את אביו ולא הגיע לאחד ממאה שמשמש עשו את אביו - כי "עשו, בשעה שהיה משמש את אביו לא היה משמשו אלא בבגדי מלכות, אמר: אין כבודו של

כשסיים ללמוד חזר למקום ההתאספות של קבוצת העולים, אף התברר לו שאחר את המועד. האוטובוס הגיע מזמן והסיע את כל הקבוצה. לא היה לו לאן לפנות. הוא חזר לבית הכנסת, שם פגש יהודי חרדי וספר לו שאחר את האוטובוס שעשה את דרכו לקבוץ, תוך שהוא הוא נוקב בשם הקבוץ. כששמע היהודי את שם הקבוץ, אמר לו: "דע לה, משמים הצילו אותך! זה קבוץ של השומר הצעיר. אלו היית מגיע לשם, מהר מאד היית עוזב את הדת". והוסיף: "בוא אתי, אני אדאג לה למקום מתאים". הוא נסע אתו לירושלים והכניסו לישיבת "חברון". הנער הצעיר פליט השואה נעשה בחור ושיבה. הוא גדל בתורה ונהיה אב בית דין.

חוט השערה הבדיל בין שני מסלולי חיים קטביים כל כך. מה הביא אותו להיות גדול בתורה ואב בית דין ולא קבוצניק חלוני? כמה דקות של למוד. היה חבל לו על הזמן עד שיגיע האוטובוס והוא נצל את הזמן ללמוד, ומן השמים דאגו לו שהלמוד הזה יהיה פתח וכניסה לעולמה של תורה בארץ ישראל. **יש מאבד את עולמו בשעה אחת, ויש קונה את עולמו בשעה אחת.** (רבי גואל אלקרייה שליט"א - דורש טוב בראשית)

ולנסות להמלט מן המקום דרך הפתח שבקיר. בשל תנאי החיים במחנה הוא היה שלד מהלה, אף הוא החליט להפוך את החסרון ליתרון. בגופו המצמק הוא השתחל דרך הפתח הקטן ונמלט החוצה. בדרך נס הוא הצליח לברוח מן המקום ולהגיע ליצר. לאחר מכן הוא הצטרף לקבוצת פרטיזנים וכך שרד את השואה. **בסיום מלחמת העולם הוא עלה על אניה מעפילים והיא הפליגה לארץ ישראל. האניה עגנה בנמל חיפה, שם קדמו את פניהם פעילי עליה. הם הודיעו להם שעוד מעט יבוא אוטובוס ויקח אותם לאחד הקבוצים של "השומר הצעיר". הוא לא שמע על "השומר הצעיר" ולא היה לו משג מהי המשמעות שיש לכה על עתידו הרוחני.**

הוא חשב בלבו: חבל על הזמן, עד שיבוא האוטובוס, אלה לאיזה בית כנסת בסביבה להתפלל, ללמוד. אמרו לו: "אין הרבה זמן, האוטובוס אמור להגיע בקרוב, ואם תלה - אתה עלול להפסיד אותו". אף הוא בשלו. נכנס לבית כנסת קרוב. אחרי תקופה ארכה שלא למד גמרא, צפו ועלו בו רגשות עזים. הוא נגש לארון הספרים והוציא משם כרך גמרא. פתח את הגמרא ובכת אחת צלל לתוך הסוגיה. הוא חש מתיקות עצומה ולא יכול היה להפרד מן הגמרא.

הפתכת היחידה

נסים את הדברים עם מכתב מרגש, שנכתב בידי רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל, לבחור ישיבה שנתקל בקושיים שונים בעלייתו הרוחנית.

לכבוד הבחור היקר...

קראתי את מכתבך ולא הגעתי למדרגה לתת עצות ולומר לך מה לעשות, אבל אכתב מה שנראה לעניות דעתי אחרי התאור של הדברים שכתבת.

נראה לי שאתה משתדל מאד בעליה בתורה וביראת שמים, ואתה עושה את כל יקלתה ויצאת ידי חובת השתדלות. עכשיו אתה נמצא בשלב שאתה צריה עזרה מבחוץ. הסבה לזה היא פשוט מפני שהדברים הם כל כך נשגבים ונוראים. לזכות לתורה ולחשק פנימי וכך שנתארך, זה פשוט למעלה מכחות אנושיים. אף על פי שודאי צריה גם השתדלות מצדנו, אבל מגיע רגע שצריה לפנות לעזרה מבחוץ. על כן, אני אתן לך שם וכתבת שאליז תפנה והוא יעזר לך.

קוראים לו ה' יתברך. הוא חזק מאד, שבאמת הוא ברא את הכל. ואני יודע בסוד שהוא גם אוהב אותך

באפן אישי. הוא מחכה בכליון עינים שתפנה אליו. איז בעיה למצא את הכתבת שלו יתברך, שהוא נמצא בכל מקום כפשוטו. גם ברגע הזה שאתה קורא את המכתב, אתה יכול לפנות אליו.

אני כותב את זה מפני שהרבה אנשים חושבים, שהוא ענין של תפלה ועשיית מצוות וחפוש מדרגות. כל זה נכון אבל אינו העקר. העקר הוא שהקב"ה אישיות ברורה, חי וקיים, שאפשר לתפס אתו קשר אישי וקשר רגשי, ולעולם לא התאכזב מי שעשה את זה. ומה שהדבר יותר פשוט ופרקטי, יותר טוב ויותר מועיל. והעקר שיהא קשר אישי פשוט לספר לו על הבעיה שלך ולבקש ממנו עוד פעם ועוד פעם.

מי שיתן לך עצה אחרת חבל על ההשתדלות. תלה ישר למי שיכול לעזר לך באמת ותתפס אותו ואל תעזב אותו. 'אל תתני דמי לוי', עד שהשגת את כל שלבך חפץ.

החזתם בכבוד גדול לכן תורה המחפש באמת

ורק חבל שאינו יודע היכן לחפש

שמשון דוד פינקוס

(רבי יעקב שיש שליט"א – לרומם)

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-1: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ